

K denním událostem.

Nové myšlenky vždy na počátku setkávaly se s nepohopením, ale — byly-li krásné a čisté — vždy kráčely od vítězství k vítězství.

Třicet let pracovali dnes už starší páni mezi svobodomyšlnými americkými Čechy, ale za tu řadu let nevykonali tolik pro obrodu našeho života, jako za poslední dva roky několik dobrých lidí ze staré vlasti a bližší styk s jejím ideovým životem.

V nedávných dnech dlel ve Spojených Státech Andre Tardieu, čiperný a proslavený redaktor pařížského Tempsu, a vrátiv se zpět do Evropy, prohlásil, že v Americe není více typu pravých Američanů. Zejména prý v new-yorské společnosti marně by člověk podobných hledal. Co viděl, nebylo prý celé americké, typické americké, nýbrž prý pouze špatná imitace Evropy. Dramatickému spisovatelci anglickému, Bernardu Shawovi, rovněž Spoj. Státy se valně nelíbily a mило nadšen byl zdejším společností. Shaw přivodil takového Američana, který nic jiného na mysli nemá než vydělávání peněz, ku psu, ženoucímu se za lískou. Americkému tisku se to valně nelíbí, ale vzdor tomu odpovídají na hany ty velmi zdvořile. Tak prý mluví všichni, kteří sem přijedou. Přejdou-li moře, na týden anebo na dva zastaví se v New Yorku a nanejdříve učiní se ještě výlet do Washingtonu a Bostonu. Vykonávají toto a osvojují se povrchní znalosti, myslí, že viděli celou Ameriku. Tak prý asi "procestoval" Ameriku onen pařížský žurnalista a přišel k tomu náhledu, "že není zde něčeho takového jako je americký typ, a zejména už ne pokud týče se amerických žen. Americké ženy jsou vlastně Evropankami." Američané mají v sobě zlost, ale jsou prý tuze rádi, že bylo jim popráno dočísti se takové kritiky. Bezpochyby prý chcažské jatky, pasáží z Wyomingu, base-ball a hrání pokeru od Missouri jsou také imitací Evropy. Ať prý jen takový "zeleňáček" přijde se podívat na západ, tam uvidí tu pravou a nefalšovanou Ameriku. Nezná-li prý celou zemi, nemá prý ji kritizovat. New York není prý obrazem celé Ameriky. Ten, který se domnívá, že je tomu tak, hrozně se mylí. V Americe prý vyskytují se mnoho typů, a ovšem tu není vyloučena možnost, že některý z nich je méně americký a jiný více. Ale dle jednoho soudit o všech, to prý správně není. Ostatně až prý sem zase někdo z Evropy přijede a sotvaže setřepe s bot lodní prach, bude kritizovat a povídat takové a podobné věci. Američané už se zlobit nebudou! — Měl se ten pařížský žurnalista podívat mezi nás a viděl by, jak málo je u nás evropského. My si na to poameričanění potrpíme! Jen se podívejte na naše krajané, jak s patra hledí na vše, co jest evropského, jen čtete některé ty naše listy a brzy seznáte, jak opovrhlivě hledí na každého, kdo přijede z Evropy, aby nás poučil. To přece už je dávno uznaným faktem mezi námi, že žádné importované moudrosti není nám třeba! Takové chlápky, kteří myslí, že nás svým rozumem spasí, ty my už doveďte odpraviti. A ozve-li se, běda mu! Co pak my, čeští Američané, potřebujeme nějakého poučeni od takových, kteří se u nás ještě ani neohřáli, do poměrů zdejších vůbec se nevědí atd. Co pak my jsme jenom tak lecos, co pak máme tak málo rozumu, abychom potřebovali ještě nějaký importovaný? Pane Tardieu, vy, který z Ameriky odjíždíte jste sklamaný, vy, který slzy žalu nad Americkou rouletou ještě dnes — na nás jste se měl podívat, opakujeme — na nás — a pak by byl úsměv Váš zcela jiný...

Jak dříve zmínili jsme se o krutém pronásledování Poláků v Prusku, které zejména v době poslední dostoupilo svého vrcholu. Býj Poláků proti svéposti pruské vyvolal živý ohlas v celém vzdělaném světě a jmenovitě také v Irsku. Jak právě "Národní listy" oznámují, ruský publicista Richard J. Kelly o pronásledování s tím otázkou v anglických časopisech více psaný článek, v

němž uvádí, jak na pronásledování Poláků divají se vynikající hlavy evropské. V článku tom píše: "Nespravedlivým zákonem, jenž právě vyšel ze sněmovny pruské, navrhuje kníže Buelow ehadno-krevně skutečnou konfiskaci zříd-děné půdy národa v pruském Pol-sku, poněvadž tato statečná a pro-následovaná rasa lne ko svému ja-zyku, náboženství, neodvislosti a individualitě. Jediným jejich hřích-chem jest, že zůstávají Poláky a nechcejí se státi Němci. Vefejné-ho mínění Evropy bylo se dovolá-váno jm na pomoe a všeobecně od-souzen se všech stran jest ver-diktem, odsuzujícím po právu ten-to hrozný čin autokracie. Ve všech peněmeseckých krajích byl přijat s od-porem. My v Irsku zvláště cí-tíme s pronásledovanými Poláky, poněvadž naše dějiny mají mnoho podobného s jejich dějinami. Hra-bě Skarzynski appelloval v angli-ckých a francouzských listech na sympatii a mravní podporu tch-to národů a nutno uznati, že se mu dostalo všeobecného a rozhod-ného výrazu ardečné přízně. Tyto projevy pro jeho statečné a těžce zkoušené krajané byly zvláště zá-sluzné a významné a jestliže ne-mohl zdržeti ruku lupiče a za-brániti přijetí tohoto nespravedli-vého zákona, snad zamezi jeho násilné provádění. Ani Německo nemůže se stavěti proti spojené Evropě v této otázce. "Každým dnem," praví vůdčí francouzský žurnál, "znívá silněji hlas od-poru. Nejmirnější mužové vyro-ňují se ze svého obvyklého klidu, aby připojili projev svého pobu-ření k neublasnému zavržení, jež se ozývá se všech stran světa vůči Prusku." M. Pellet, profesor právnické fakulty v Paříži, napsal o této záležitosti list, v němž uk-azuje jasně, že následkem ža účelem navrženého zákona jest donutiti polský národ, jenž byl připojen ku Prusku, aby opustil svou zemi, oloupiti lid o jeho pole a domy a znezožiti mu takto, aby zůstal nadále v zemi, v níž se zrodil a donfal zemřiti. Henry Welschinger, člen Institutu, mluví o "bole-sti, a jakou čel o tomto nesljeha-ném barbarství". Profesor Mau-ricie Dugour-Mantelle praví: "To-to opatření, jež nemůže opravde-dlniti úvahu germanisace, dojde zajisté odsouzení evropského svě-domí; základní mravnost a zása-dy práva národů je odsuzují." A Leon Dierz píše: "... rozhořče-ný protest Sienkiewiczův je jme-nu práva, spravedlnosti, vlasti, ci-vilisace a ve jménu humanity mu-sí vznítiti každé srdce a posíliti každou ruku". Emile Durkheim, profesor na Sorbonně, soudí, že zá-sady, z nichž navržený zákon vychází, musí vzbuditi všeobecný odpor a pokládá za svou povin-nost připojiti se k němu. André Gide píše, že "toto pronásledová-ní nesměřuje proti národu bez ú-mění, osobitosti, literatury a děj-in — je-li vůbec takového národa — nýbrž proti národu, jenž má svou minulost, duševní život a poesii, kterou tak milujeme a již žádné potlačování nedovede zničití, pro-ti národu, jehož jako hlas Chopi-nův, Mickiewiczův, Norwidův a mnoho jiných na hanbu potlačo-vatelů je stále slyšen ve Francii a jiných zemích vyhnanství." L. Jeger, člen Institutu, ardečně se připojuje k tomuto protestu proti nespravedlnosti německé a zvláště pruské vlády vůči Slovanům. Připojuje svůj hlas ku protestu proti této nestydatosti, opakuje slova velkého básníka slovanského Kol-lára: "Zardi se závistná Teuto-nie." Dále vyřizuje p. Kelly osud vyvinutovací pseudony v posla-necké sněmovně pruské a průběh jednání, načež dodává: "Zákon, jak vyšel ze sněmovny, jest nyní obmezen na 70.000 hektarů, ale v tomto rozsahu počne se přidělo-vání a vyvlastňování v pronásle-dovaném Polsku prováděti. Vůda byl tento čin odsouzen a jak se vyslovuje francouzský pisatel, cel-ý civilisovaný svět kromě Němci, kteří tento ukrutný čin schvalují, sympatizuje s obávanými Polá-ky. Všeobecně odsouzením bylo verdiktem Evropy nad tímto ne-spravedlivým zákonem."

PŘISTĚHOVALCI SE VRACÍ.

Šedivá mlha visela nad zemi a nad mořem a vlny vycou-se vedouvaly, když přijížděti jsme k přístavišti — tak nějak popisoval Maxm Gorgij svůj výjezd do země svobody. — "Co je to tamhle," ptala se kterási polská dívka, u-


kazuje na mohutnou sochu, po-chodeč tyčel k oblakům. "To je americká bohyně", odpověděli kdesi. A všichni s očima široce rozevřenými se zbožnou úctou po-hlíželi k veliké bronzové soše a zvozu ozivili všichni ve svých srdcích naději na život lepší a pšjemnější... Nevíme, užli-li jsme pravých slov, ale tak asi Gorgij léil výjezd přistěhovalců do Ameriky, kde všichni doufali naléztí lepší a spo-trojenější domov než ve své otčině. Mnozí snad dočkali se splnění svých snů, ale valná část zklamá-na byla ve svém očekávání. Ne-našla zde onoho touženého ráje, spíše naleza tu úsilovnější hon-bu za chlebem a za životem než ve vlastní staré... Veliký počet přistěhovalců vrac-el se do svých domovů nyní na jaře. Mnozí z nich nepřijeli sem síce s úmyslem trvale se zde us-ađiti, ale spíše s nadějí, že vydě-la-jí tu tolik, aby po návratu do svého domova žili šťastněji a spo-kojeněji. Tisíce těch, kteří čekali po ve-lou zimu na jaro, doufajíce, že bu-de práce, byli sklamaní. Jaro jest zde s jasnem sluncem a probouzejí se přírodou, ale práce dosud není dostatek. Někdo má dolary, jež zbyly jim z doby, kdy pracovali, vrací se nyní domů — do ru-dých svých zemí. Mnozí ani na cestu nemají a takovým vypomo-lou opět přátelé. Zejména z Chicaga, jak ozna-mují tamní listy, vrací se spousta přistěhovalců do zemí, z nichž od-jížděti s nejkrásnějšími nadějemi. Vrací se zpět, aby rozmnožovali lidu ve své domovině. Veliké množství je jich možno viděti zejména v neděli, kdy pro odjezd zde se dola nepřiphotnější, Chicazská "Tribune" popisuje je-den z takových odjezdů za nedě-ľního dopoledne: Ashland avenue a 47. ul. jsou nejlepšími místy v Chicagu a mo-žno říci v zemi, kde možno nejlé-pe pozorovati odjíždějí přistěho-vače. Po deváté hodině ranní o-bjevují se muži, kteří zamýšlí o-pustiti Ameriku, aby vyvezdli se v okolí těchto ulí přeplavni listky. Onoho dopoledne po 10. hod. přijelo 200 mužů křečelo po chodník. — Více než 100 dílo jich ještě v ú-kolli těchto ulí přeplavni listky. Každý z těch, kteří ubírali se zpět do staré vlasti, obklopen byl skupinou svých přátel. Všichni pospolu hlubili. Mnozí se usmíva-li. Jiní aspoň pokoušeli se o ú-směv. Na mnohých byla patrna nervosita a na tvářích bylo možno spatřiti známky problémé noci. "Toto zímí," pravil jeden z a-gentů, "byla mezi přistěhovalci v Chicagu značná bída a bezpochy-by podobné bylo v celé zemi. Mno-zí z těch, kdo vrátili se do starých vlastí během minulého podzimu na počátku průmyslové krise, mo-hou považovati se za šťastné. O-statní, kteří více důvěřovali v o-brat poměrů a zůstali zde přes ce-lou zimu, draze zaplatili tuto svo-ji důvěřivost." Starý Polák na jiném místě lou-čil se srdečně se svými přáteli, kteří doprovodili jej až na nádra-ží. "S bohem Janko!" volal ku svému příteli a tříkráte podle zvy-ku staré vlasti jej polbil. A těch-ee, velmi těžce se loučili... Jinde zase možno viděti skupi-nu mladých, velmi zajímavých li-di. Děvčata značně už poamerika-nisová a mladí hoši, na jejich tvářích dosud patrný byly znám-ky staré vlasti, přišli se rozloučiti s jedním ze svých přátel, asi 10-let starým hochem, vysokým a sil-ným to synem Slovače, s modrý-mi očima a světlými vousy pod širokým nosem. Mladík přijel sem v minulém podzimu a po šest měsíců marně hledal práci. Nyní vracel se ku rodičům zpět, aby vydal svědectví, že Amerika není takovou zemí, jaká žije v legendách těch, kdo zde dosud nebyli. Silný, rmanost' Polák byl tá-žán, proč se vrací. "Proč!" odpověděl, kroucí si své dlouhé světlé kníry. "Co zde mohu dělat! Po šest posledních měsíců pokoušel jsem se dostati nějaké práci, ale všechny snahy má byly marny. Proto se vracím!" Pa chvíli zamýšleni řekl poně-kud rozalčen: "Ti agenti! Kdyby ještě jed-nou ke mně přišli a vyprávěli mně o dobrých časech v Americe, pově-"

děl bych jim. Psa bych nechal jí-ti na ně, aby je roztrhal na kusy, zatím co já bych se na ně díval a smál bych se!" Když immigranti usedli do kar, sta jejich přátel smutně roz-líželi se za nimi a pak ubírali se ku svým domovům "Podobné scény vidíme každé neděle", vyprávěl jistý občan, by-dleci na Ashland avenui. "V ne-děli vypravuje se větší množství jich na cestu do Evropy nežli kte-rýkoliv jiný den. Lidé mají více času a tak přátelé jejich mohou je vyprovoditi, přáteli jim šťastnou cestu a pozdravovati po nich o-statní přátele v rodné dědině. Jest někdy pěkná podivná, když množství mladých dívek ještě na-polo po zvyku ve své rodné zemi oděných ocitne se na ulici a loučí se s těmi, kteří odjíždějí. Někdy se takové loučení umutně a slzy tčpýtel se v očích viděti je časté." Není pochyby, že mezi těmi, kteří odcházejí, je mnoho takových, kteří Americe byli by ku prospěchu. Amerika je velká, A-merika je moena, ale bez přistě-hovačů by býti nemohla. Ameri-ckané doube to věli, ale přece až dosud nelze uznámenati, aby u-činily byly kroky k zamezení bouřného stěhování se přistěho-vačů zpět do staré vlasti. O PŮVODU A VÝVOJI NÁBO-ŽENSTVÍ. Těsť z přeložky zeř. Karla Pelhata, uspořádané Vojtě. Besoudu K-rod Havlíček Borovský v Omahu. Ty doby, kdy věřilo se, že ná-boženství objevilo se na světě ja-ko věc hotová, již překly. Dnes i němí lidé náboženství poznáva-jí, že náboženství vyvíjelo se po-zemělnu z věcí nejprimitivnějších a teprve postupem času bralo na sebe ryas, z nichž mnohé zacho-valo si do dneška. Náboženství na světě je veliké množství a po-čítá se jich kolem 20.000. Jdeme k původu jeho, k prvním náběhům, z nichž později se vyví-jelo. Divoch, který měl o všem nejprimitivnější názory a který mnohé nedovedl si vysvětliti, viděl žhmýti člověka — svého druha. Jest před několika okamžiky by-li spolu na lovu, prohlánil se po lesích a stňhal zvěř. Oko druho-vo bylo bystré, mysl járá, tělo čil-é, ale tu pojednou klesl — život z něho přel. Divoch stál tu nad záhadou, kterou nedovedl si vys-větliti. A tu ve své prosté mysli usoudil, že to, co jím pohybovalo, co zvedalo jeho ruce, co dodávalo oku jas a bystrosť, co ladilo tvář k jeho úsměvu — ten duch přel a odebral se v Neznámo. Cítil čtu k těm moči, která má ta-kovou sílu, že člověkem hýbe a opět celě tělo přivádí v nečinnost. Cítil, že moc ta je něco vyššího — úctyhodného. Věřil, že to, co přel z těla lidského, nezahynulo, nýbrž pouze někam se odebra-lo, někam, kde je lépe než v kra-ji, kde žije. Byl přesvědčen, že duch ten po zhytnutí těla žije a po-tenáhlu přicházel k náhledu, že je dlužno opatřiti jej výše, co potře-ba je k životu. Někde dával mu na cestu potraviny, nápoje, zbra-ně, byl-li zámožnějším i otroky. V Indii utracovali i jeho ženy, by následovaly duši v tajemné Ne-známo. Rekové dávali později mrtvému tělu do rukou peníze, aby duše měla na prevoz do pod-světi. Podobně činili do nedávna Vataši na Moravě a mnozí židé čini tak do dnešního dne... Divoch věřil, že duše kdesi se shromáždí, kde žij život podobný onomu na zemi, ale jaksi vlehlejší, lepší a uslehtlejší. Mnozí věřili, že je to kdesi na vý-šinách a Indiáni ku př. mají za to, že tu věčně kvítá, kde se shro-máždí, je v krásných krajinách na vysokých horách. Uvěřili náčelník kmenů, jehož duše považována byla za lepší a vanejší, bylo mu dávano a ce-sta více zbraní, více potraviny a to lepšího druhu. Vyvíjela se i tu jakási kastovníctví, které žim dále bylo patrnější. Duše jeho vzpomínáno bylo jako duše slavné velké. Vzpomínka na velké duše zatlavovala vzpomínku na duše malé — Ve výroci dní čertí vzpomínáno bylo na velké duše slavnostně, oslavovány byly zpěvem a tancem. Zesla přiro-azně, že při vzpomínce na větší du-chy, byly i slavnosti vědi a tak šas od času vyvíjel se kult uti-

vání mrtvých. O takových vý-ročních dnech vypravovalo se o velikých činech těch, na něž bylo vzpomínáno, činy ty hubdva a zpěvem byly velebeny a chváleny. Oslavy přecházely s pokolení na pokolení a zesla přirozeně činy velikých duší byly zveličovány čas od času a tak poněáhlu vzrůstala pokolení a zesla přirozeně činy všech duší ostatních a ta nevídána byla nejvíce... Mnohde ku počtu duchů těch robili sošky a známo jest, že i Čechové, když přistěhovali se do "mlékem a strdím opřývajiel" ze-mě české přinesli sebou dědy — sošky zrobené ku počtu velikých duchů. Každé náboženství mělo své velké a menší duchy. Slované měli šotky, služebníky to oněch velikých duchů. Křesťanství má anděle, kteří rovněž rozřídění jsou v různé druhy a podobné ná-zory přenesly se i do náboženství jiných. Šel-li divoch ku hrobu mrtvých, cítil jakousi úctu k tomu místu, nejprve spojenou se strachem, který teprve později zmizel. Strojil se lépe než jindy a den takový považoval za den jiný než obyčej-ný. Nad hroby kladl kameny, by snáze místo takové si zapamato-val, později stavěl stany a kaple a věřil, že duchové v nich žijí. By-li duch velký, stavěny byly kaple větší a tak vznikaly kostely, za-svěcené památce toho, či onoho ducha. Čas od času do takových stanů dávána byla jídla a nápoje, neboť věřilo se, že duchové nápoji a jí-del těch užívají. Tak poněáhlu vznikaly oběti. Poněvadž věřilo se, že duše úzce spojena jest s krví, byly oběti ty většinou krva-vé. Byla obětována zvířata, poz-ději nevípnná dítka a i dospělí li-dé... Před duchy cítili první lidé zvláštní bázeň a zvuky, jichž ne-dovedli si cestou přirozenou vys-větliti, jako rzechoci hromu, o-řevy země, považovány za proje-vy hněvu duchů. Reflexe z těch dob zachovaly se i na naše časy a vidíme je i v náboženstvích nej-modernějších. Vím v jakési nehmotný svět u-tverzovaly denní úkazy. Stmí při-padal člověku podivným. At jakoli-iv proti němu vystupoval, nezměnila se jeho tvářnost. Bědal je a i jinak snažil se jej zničití, ale stín pohyboval se dále... Tak vznikala představa nehmotného světa — nezničitelnosti — věčno-sti. Představa duše spojována byla se stínem. Odešel do pře-světi — říkalo se o tom, kdo ze-mřel. Vznikala představa záhra-bí a podsvěti — Duchové z vlastního tábora po-važováni byli za duchy dobré, du-chové z tábora nepřátelského za duchy zlé... Představa duchů do-brých a zlých vyvíjela se cestou přirozenou. Byli náčelník dru-hého kmene příbuzníkm kmenů domácího nepřátelským za živa, nemohl býti jiným ani po té době — kdy odebral se do záhrobi — I před zlymi duchy první člověk cítil strach a všechno zlé připiso-val duchům zlým. Dobré věci po-cházely od duchů dobrých. Slo-vané měli své Černobogy a Bělo-bogy. Indiáni své Bílé Otce. Du-chovní nehmotná Pše rozdělena byla ve dvě — v jedné části by-dli duchové dobří, v druhé zlí. To opakuje se ve všech odrudách náboženství a i v křesťanském vi-díme Boha a Satana. Lidé počali se k duchům do-brým utkáti s prosbami a prosili je za ochranu před duchy zlými. Uřezávali zvláštní dni k těmto pro-sbám, v takové dny oblékali se lé-pe, nepracovali a tak vznikaly svátky. Některým duchům připisována zvláštní moc a tak obraceli se lidé ve svých prosbách na každého z nich zvláště. Slované měli svého Peruna, který vládl hromy a bles-ky. Němci svého Donara, Řima-né Iova, Rekové Zea. Poněáhlu vznikala představa Velkého Du-cha, který měl moc nad všemi o-statními... Židé pracovali se až k jedno-bolství. Byl to bůh jejich kmenů a považovali jej za mocnějšího než hoby kmenů jiných. Brali jej stále sebou a věřili, že žije v arše úmruvy. Hádati se s knězi jiných kmenů, který bůh je mocnější a do-bré známa je historie z bible, kde ukázalo se, že bůh židovský je mocnější než bůh babylonský. Myšlenka jednohožství ovládla cel-ý svět... Dnes často slycháme, že ten,

Jaro je zde!

V našem oddělení barev je ži-vější nežli kdykoliv před tím. Je to proto, že



posvět o výtečných našich U. S. mícháných barvách pronikla již všude. Kdo jednou u nás barvu koupil, nechce podruhé jinou nežli naši. Ze naše barvy stojí v po-předí všech ostatních, dokazuje sta a sta pochvalných uznání, kte-rych se jim všude dostává.

Pan F. X. Bašta z Knox, Ind., píše: "Kdykoliv jsem od vás co objednal, vždycky jsem byl co nejvíce spokojen. Také Vašim U. S. mícháným barvám budíž všecka čest! Jsou nejen výtečné, ale také lacné. Věřu, že kdo barvu od vás neobjednával, škodil sobě samu. Odporučuji Váš český zastupitelský závod všem věrným americkým Čechům!"

Pan L. Guzovský z Lexington, Okla., píše: "Chtěl jsem si Barvu žene od Vás objedlat v celém po-řádku. Jest výtečná jakosti, ne-boť se nám dům ni natěšný leskne jako navrněšovaný."

Pan Frank Zárovský z Cameron, Tex., píše: "Záskyku barev jsem od Vás objedral v pořádku a jsem o ni zcela spokojen."

Cena našich U. S. mícháných barev na donay je následující: Jeden galon 98c. Při objednávce 5 galonů stojí jeden galon 93c, při objednávce 25 galonů 88c a při objednávce 50 galonů 85c.

Pište si pro nás vzorkový cen-ník všech barev: z 80 v něm uved-ěných vzorků si nejnazve vybe-řete barvu, která se vám nejlepe zamlouvá. Pošleme Vám jej zdar-ma a vyplacené obratem pošty právě tak jako vzorky nástěnné-ho papíru.

Pište ještě dnes na jediný če-ský zastupitelský dům v Americe

U. S. Mail Order House,
Marshall Toul. & 21st St., Chicago, Ill

Vzhůru do nové české osady

U LUTHER, WYOMING,
do krajiny "Golden Prairie" zva-né. Zde můžete, krajané, zakoupi-ti krásné a levné pozemky! Dobré vudy hojnost. V této části státu můžete zabratí i domoviny (home-stead). O podrobnosti dopište si na adresu: 34-42

JOS. MOTIS, LUTHER, WYO.



S.A. BERANEK OMAHA NEB.
Barvy, olej, stěpce, olovo
a pod. potřeby.

Bez léku a bez nože

vyléči nemoc osteopatické.

Dr. M. E. DONOHUE
603 New Brandeis Bldg.
OMAHA, NEB.
Navštivte jej neb dopište mu. 381f

Krásné a nádherné kytice a věnce

k různým slavnostem a pohřbům uměle-cky zhotovené. Těš velký výběr růží, karafát a všech jiných květin v květiná-čích. Navštivte nás anebo si dopište a cený.

HESS & SVOBODA, květináři,
1415 Farnam St. Omaha, Neb.
Phone: Douglas 564.

Dr. C. Rosewater

CESKÝ LÉKÁŘ A RANHOJČI.
Úřadovna: 222 "Bee Building".
Čtrnáti hodiny: 03 11—12 dep. od 2—5, od 5:30—6 odp. — V nohdi od 10—12 dep.
Telefones — Bell — D 1217 Residence D 504 Office
Independ.— A 1317 Residence A 1504 Office
Ohydlí — 2217 Jones Str.

Dr. James W. Novák

CESKÝ ŽURNÍ LÉKÁŘ.
Jest trvale vracen v pokoji 4, 4 Conti-nental Bldg., 15. a Douglas ul., vedle stádovala nad Berg-Whannon.
Tel. Douglas 807f.